

Ὁ πατήρ της εἶχεν ἐξέλθει. Καὶ τοῦτο δ' ἔτι μᾶλλον ἐπέτεινε τὴν ὀργήν της διότι ἀπὸ τίνος χρόνου ὁ πατήρ της ἐπέστρεφε λίαν ἀργὰ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ αὕτη οὐδόλως ἐπεθύμει νὰ συχναῖωσιν ὁ τε πατήρ καὶ ὁ υἱὸς εἰς τὰ καφενεῖα, ὅπου ἠδύνατο νὰ ἐξοδεύσωσιν ἀδίκως χρήματα. Ἡμέραν λοιπὸν τινὰ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ εἶδεν αὐτὸν εἰσερχόμενον εἰς τι μαγαζεῖον μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν :

Εἰς τὰ προϊόντα τῆς Μεσημβρίας.

Καὶ πράγματι τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἦσαν τῆς Μεσημβρίας ἀπὸ τοὺς καταστηματαρχας, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Μέφρ, μέχρι τῶν ὑπηρετῶν, μέχρι τῶν ἀγοραστῶν, φλυαρούντων ἐπὶ ὥρας, διὰ τὴν ἀγορὰν πλακοῦντος δέκα λεπτῶν, ἡ καθημένων κύκλῳ καὶ συζητούντων ποῖον τὸ καλλίτερον ἐκ τῶν παστῶν κρεάτων.

Μέσῳ τοῦ ὁμίλου τῶν συμπατριωτῶν τούτων ὁ γέρον Βαλμαζοῦρ ἦτο λίαν εὐμενῶς δεκτός. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μέφρ εἶχον ἀναμνησθῇ ὅτι εἶχον γνωρίσει αὐτὸν ἄλλοτε εἰς τὴν μεσημβρίαν εἰς τινα συναυλίαν τυμπανιστῶν.

Τὴν εὐτυχίαν ὅμως τοῦ γέροντος Βαλμαζοῦρ διέκοψεν ἡ θυγάτηρ του εἰσελθούσα αἰφνης :

— Τί κάμνετε ἐδῶ, πατέρα ;

Ἡ κυρία Μέφρ ὑψώσασα τὰς χεῖρας ἀνέκραξε :

— Πῶς ! εἶνε ἡ κόρη σας ;... Δὲν μὲς τὸ εἶχετε εἰπεῖ... Ἄ ! τί μικροῦτσικη ποῦ εἶνε...

Καὶ τῇ ἔδωκε κάθισμα πλησίον της. Ἡ Ὀδιδέρτη ἔμεινεν ἐκπληκτος. Ἦρχετο ἐκ τοῦ ψύχους, τοῦ σκότους νυκτός Δεκεμβρίου, ἤρχετο ἐκ τοῦ Βορρᾶ, ἤρχετο ἐκ τοῦ χειμῶνος καὶ αἰφνης εὐρίσκετο ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, ἐν τῷ καταστήματι τῶν κυρίων Μέφρ. ἐξαισιῶς ἐστολισμένῳ μετὰ ὅλα τῆς Μεσημβρίας τὰ προϊόντα ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν Χριστουγέννων. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἴδιον αὐτῆς χωρίον μετὰ ἐν ἔτος ἐξορίας καὶ δοκιμασιῶν. Ἡ σθάνετο ἐαυτὴν ἐπανελθοῦσαν εἰς τὴν προτέραν τῆς ζωὴν, τὰς προτέρας συνηθείας της καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ρουμεστὰν προφερόμεν πλησίον της διέκοψε τὴν συγκίνησίν της. Ἦτο ἡ κυρία Μέφρ, ἥτις παρήγγελεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν της νὰ μὴ κάμῃ λάθος καὶ μεταφέρει τοὺς ἰχθῦς τῆς Μεσημβρίας εἰς τὴν ὁδὸν Γκρενέλ, ἐνθα τὸ Ὑπουργεῖον, ἀλλ' εἰς τὴν ὁδὸν Λονδίνου.

— Φαίνεται, ὅτι εἰς τὴν ὁδὸν Γκρενέλ δὲν τὰ ἔχουν σὲ ὑπόληψιν τὰ ψάρια μας ἐπεί τίς τῶν παρακαθημένων.

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ κύριος Μέφρ...

Ἡ γυναῖκα του εἶνε κυρία τοῦ Βορρᾶ, ὅλως διόλου τοῦ Βορρᾶ... ἐνῷ εἰς τὴν ὁδὸν Λονδίνου εἶνε ἡ ὡραία Μεσημβρία, ἡ ζωηρότης, τὰ τραγούδια... Νομίζω πῶς ὁ Νουμᾶς εὐχαριστεῖται καλλίτερον ἐκεῖ.

Ὁμίλουν οὕτως ἀπροκαλύπτως περὶ τῆς δευτέρας κατοικίας ταύτης τοῦ Νουμᾶ, ἐν ἣ οὗτος ἠδύνατο ν' ἀναπαύεται ἐκ τῶν κόπων τῆς Βουλῆς. Βεβαιότατα ὅμως ἐὰν τὸ τοιοῦτον συνέβαινε καὶ διὰ τὸν σύζυγόν της, ἡ κυρία Μέφρ ἠδύνατο νὰ γείνη ἐξαλλος ἐξ ὀργῆς, ἀλλὰ διὰ τὸν Νουμᾶν ἦτο φυσικόν. Μήπως δὲν εἶχον πράξει τὸ αὐτὸ καὶ οἱ βασιλεῖς Κάρολος I' καὶ Ἐρρίκος Δ' καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ βασιλεῖς.

Καὶ ἀνέφερον τὰς λεπτομερείας τῶν μετὰ τῆς Ἀλίκης Βασσελερὺ σχέσεων τοῦ Νουμᾶ καὶ τὰ μεγάλα τῆς μικρᾶς θέλητρας.

Ἡ δ' Ὀδιδέρτη ἤκουε μετὰ τῆς μεγαλητέρας προσοχῆς πάντα ταῦτα, οὐδὲ λέξιν χάνουσα καὶ προσπαθοῦσα ν' ἀποτυπώσῃ ἐν τῷ νῷ της τὸ λεχθέν ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν, ἐνῷ οἱ μικροσκοπικοὶ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμπον ἐκ διαβολικῆς χαρᾶς.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Θεόδωρος Μπαμβίλ

Ὁλίγον ἀργὰ, ἵνα τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου σχετικῶς τελείαν παρασχωμὲν εἰκόνα τοῦ ἐσχάτως ἀποβιώσαντος γάλλου ποιητοῦ, δημοσιεύομεν τὴν προσωπογραφίαν αὐτοῦ, συνοδουμένην ὑπὸ μεταφράσεως περὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἀμυδρὰν δυναμένου νὰ δώσῃ ἰδέαν τῆς ἐκτάκτου τοῦ Μπαμβίλ λεπτότητος καὶ παρατηρητικότητος.

Ὁ Θεόδωρος Μπαμβίλ ἐγεννήθη τῷ 1823 ἐν Μουλὲν ἐκ πατρὸς πλοίαρχου· νεώτατος μεταβὰς εἰς Παρίσιος ἐπέδωκε εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ποίησιν ἥς κατόπιν, κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους μέχρι τοῦ θανάτου του χρόνους, ἐγένετο εἰς τὸν περιφανεστάτον διδασκάλων.

Ἦρξατο διὰ σειρὰς ποιημάτων, τῶν *Καρνατίδων* ἣν ἐπικολούθησεν ἑτέρα, οἱ *Σταλακτίται*. Ἀλλὰ τὸ ἔργον, ἐν ᾧ ὁ ποιητὴς κατέδειξε τὴν περὶ τὴν στιχογραφίαν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν φόρμιν, τὸ ἐξωτερικὸν δηλαδὴ τῆς ποιήσεως ἐνδύμα, τὴν γλῶσσαν ὡς συνήθως λέγομεν ἡμεῖς, ἀνύψωσεν καὶ ἐτελειώποιησεν εἰς βαθμὸν παροιμιώδους, εἰνὲ ἑορτῇ τῶν σατυρικῶν αὐτοῦ ποιημάτων, αἱ *Odes funambulesques*, αἱ τῷ 1857 ἐδημοσίευσεν. Ἐκτὸς τῶν ποιητικῶν τούτων ἔργων ὁ Μπαμβίλ ἔγραψε πλὺθον διηγημάτων καὶ ἡθογραφιῶν, κωμωδίας πλείστας, ἐν αἷς ἡ ἐκτακτὸς λεπτότης καὶ ἡ περὶ τὴν στιχογραφίαν τέχνη αὐτοῦ ἐθαυμάσθησαν.

Οἱ εἰπεῖσι καὶ μόνοι τῶν ποιητικῶν ἔργων, αἱ ὑποθέσεις τῶν κωμωδιῶν αὐτοῦ, δεικνύουσι τὴν λατρείαν ἣν ἔστρεφεν ὁ Μπαμβίλ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα. Ἐκ τῶν ἑλληνικωτάτων τούτων ἔργων δύο καὶ μόνον ὑπὸσχέσμεν ν' ἀναγνώσωμεν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς γλῶσσαν, τὸν *Σωκράτην* καὶ τὴν *Σύζυγόν* του κατὰ τὴν εὐφυῆ ἔμμετρον τοῦ κ. Στ. I. Στεφάνου μεταφράσιν καὶ ἄλλην τινα κωμωδίαν ἥς διαφεύγει ἡμῖν ὁ τίτλος· καὶ ταῦτα ἐνῷ τὰ ἔργα τοῦ Μπαμβίλ εἶνε ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων τῆς ξένης Μουσικῆς προϊόντων τὰ ὅποια οἱ πολλοὶ δυστυχῶς παρ' ἡμῖν δόκιμοι μεταφράσται ὥφειλον κατ' ἐξοχὴν καὶ πρὸ πολλοῦ νὰ καταστήσωσι κτῆμα τῆς νεωτέρας ἡμῶν φιλολογίας. Ἀς γείνη τοῦλάχιστον τοῦτο τώρα, ὅτε ὁ θάνατος ἐπανεφάρεν εἰς τὰ στόματα πάντων τὸ ὄνομα τοῦ μετριώφρονος ποιητοῦ, τοῦ ὡς παρθένος ἐρῶντωνος ὅταν ἤκουε νὰ ἐπαινῶται ἐνώπιόν του τῶν ἔργων του.

Ὁ Λόρδος Γράμμιτς

Ὁ Λόρδος Γράμμιτς ὅστις πολλάκις ὤψατο φωνὴν ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Ἑλλάδος ἐγεννήθη τὸν Μάιον τοῦ 1815 καὶ ἤρξατο τοῦ διπλωματικοῦ σταδίου ὡς ἀκόλουθος τῆς ἐν Παρίσιος πρεσβείας τὸ 1836 εἰτα ἐκλεχθεὶς μέλος τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων. ἀπεδύθη ἔκτοτε εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον. Τὸ 1840 διωρίσθη ὑφυπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, τὸ δὲ 1846 διεδέχθη τὸ ἀποθανόντα πατέρα του εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ὁμοτίμου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Βουλὴν τῶν λόρδων.

Καταλαβὼν ἔκτοτε διαφόρους θέσεις, ἐγένετο τὸ 1858 πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Λόρδου Πάλμερστον καὶ τὸ 1868 ὑπουργὸς τῶν Ἑξωτερικῶν ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Γλάδστον, διατελέσας εἰς τὴν θέσιν ταύτην μέχρι τοῦ 1874, ἔκτοτε δὲ ἀνεγνωρίσθη ὡς ὁ ἀρχηγὸς τοῦ φιλελευθέρου κόμματος. Κατὰ δὲ τὸ 1880 προσκληθεὶς παρὰ τῆς βασιλείσεως ν' ἀναλάβῃ τὴν πρωθυπουργίαν ἠρνήθη, ὑποδείξας τὸν Γλάδστονα, ὡς δικαιούμενον νὰ ἐπιτελέσῃ τοιοῦτο καθήκον, αὐτὸς δὲ ἐγένετο ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν.

Ὁθων Σωνιέρως

Ὁ Ὁθων Σωνιέρως ἔλκει τὸ γένος ἐξ εὐγενοῦς στρατιωτικοῦ οἴκου τῆς Γαλλίας. Ὁ θεὸς αὐτοῦ, ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ Ναυτικοῦ κατέχει θέσιν ἐν τῇ πινακοθήκῃ τῶν ναυτικῶν ἡρώων τοῦ εὐγενοῦς ἔθνους. Ὁ πάππος του ἐπίσης ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ Ναυτικοῦ, κατελθὼν εἰς Κέρκυραν, ἐνυμφεύθη ἑλληνίδαν, αὐτῇ δὲ ἐγεννήθη καὶ ὁ πατήρ τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιάτρου, γνωστός ὡς εἰς ἐκ τῶν πρώτων στρατιωτῶν τοῦ πρώτου τακτικοῦ στρατοῦ ἐν Ἑλλάδι, ταχθεὶς ὑπὸ τὸν Φαβιέρν καὶ λαβὼν ἐνεργὸν μέρος, ὡς ὑπασιπστής μάλιστα τοῦ μεγάλου ἐκείνου φιλέλληρος, κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, ἀποθανὼν δὲ μετὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιστρατήγου. Ἐν Κορὼνῃ ὑπηρετοῦντος τοῦ πατρὸς Σωνιέρως, ἐγεννήθη αὐτῷ ὁ Ὁθων τῇ 12 Ἀπριλίου 1835. Διανύσας τὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Ἀθήναις καὶ συνεχιζὼν τὰς οἰκονομικὰς παραδόσεις κατετάχθη τῷ 1862 ὡς δόκιμος ἱατρός εἰς τὸν στρατὸν τῆς ἡρᾶς, ὁποῦθεν τῷ 1867 μετετέθη εἰς τὸ Β. Ναυτικόν. Διελθὼν αὐτῷ ἐκ τῶν πρώτων τὰς βαθμίδας τοῦ υγειονομικοῦ κλάδου, τὸν ὅποιον ἐτίμησεν ὄντως, προήχθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀρχιάτρου, ἐν τῷ ὅποίῳ εἰμαρτι τῶσαν ταχέως νὰ στερήσῃ τὸ Ναυτικὸν τῆς ἱκανότητος καὶ τοῦ παροιμιώδους ζήλου του.

Ὡς ναυτικὸς ἱατρός, ὁ Ὁθων Σωνιέρως, καθ' ὅλον τὸ μακρὸν στάδιον τῆς ὑπηρεσίας του, ἐξαίρετως διεκρίθη καὶ ἠγαπήθη. Κατ' ἐξοχὴν ἀνὴρ τοῦ καθήκοντος καὶ φιλόπονος, παρέσχε πλείστας ὅσας ὑπηρεσίας εἰς τὸν υγειονομικὸν κλάδον τοῦ Ναυτικοῦ μας. Αὐτὸς πρώτος καθήρτισεν τὸ Ναυτικὸν Νοσοκομεῖον, μετὰ τοῦ ὅποιο ἀρρήκτως εἶχε συνδέσῃ τὴν ζωὴν του. Χάρις εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ καθιέρωσιν καὶ πληρεστάτη χειρουργικὴ ἀποθήκη καὶ ἡ κεντρικὴ φαρμακοποιήσιν τοῦ Β. Ναυτικοῦ.

Τὰς ἀρετὰς ταύτας τοῦ ἀνδρὸς ἀναγνωρίζων καὶ ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τοῦ χρυσοῦ σταυροῦ τοῦ σωτήρος καὶ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐτίμησεν αὐτὸν ὡς ἱατρὸν τῆς θαλαμηγού « Ἀμφιτρίτης » κατὰ τὴν ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπηρετοῦσαν του ἐτιμῇ καὶ διὰ τοῦ Δανικοῦ καὶ Ἰταλικοῦ παρασήμου καὶ ἐνθα κατέκτησε τὰς συμπαθείας τῆς βασιλικῆς ἡμῶν οἰκογενείας, ἥτις καὶ κατέθηκεν θαλερὸν καὶ πολυτελεῖ ἐκ φυσικῶν ἀνθέων στέφανον ἐπὶ τῆς σοφοῦ του.

Ἀλλὰ καὶ ὡς ἱατρὸν καὶ ὡς πολίτην ἡ πόλις τοῦ Πειραιῶς ἐγνωρίσεν τὸν Ὁθων Σωνιέρων, ἐδόχως φιλάνθρωπον καὶ προσιγνῆ. Τὴν στέρησιν του ἀπολοφύρεται ἤδη ἡ πολὺτιμος αὐτοῦ σύζυγος, διαπρεπῆς δέσποινα, θυγάτηρ Ἀξελού, διακρινομένη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ καὶ ἐν Πειραιῇ ὡς πρώτη πάντοτε εἰς τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας, καὶ αἱ ἀτυχεῖς αὐτοῦ ἀδελφαί.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ρώμης καθηγητὴς κ. Γούλιος Βιλῶν ἤρξατο τῆς δημοσιεύσεως περιοδι-